

ГОЛОСИ ДАВНИНИ

ЦАРГОРОД

Олексій Грищенкові

Розливи хвиль виблискують, як сталь,
Лискуча сталь турецьких ятаганів
І з берегів розпалених і тъмних
Вечірній жар обпалов уста.

Спадає тінь, тривожна і незнана
Лиш грани скель, азійських перших стеж
І амбразури генуезьких веж
Горячі палкі, як погляд Сулаймана.

Флотилі хмар пливуть на байдаках;
Враз багром зайніялись і загорілись,
Як мінaretів їх пробили стріли
Із царгородського сагайдака.

І їх тобі також не оминути;
Такі несхібні і меткі вони,
Ті гострі стріли, стріли давнини
На луках купол тугих і напнутих!

ЕГЕЙСЬКЕ МОРЕ

Ясне безмежжя пles мерехкотить в очах.
Вітрильник проминув чайок останніх лети
І мансті береги задуманої Крети,
Що гордим обрисом на обрії струнчать.

Лиш синь і просторінь. Біжать лагідні брижі.
Білявий корабель на хвилі легко ляг,
Здається: він пристав, стерном не метеля
І ліній обрію нішо уже не зблізить.

Тоді вдивитися. Здається, що б зустрів
У синій глибині, спокійній і заснулій,
Посеред чорних риб і вікових намуцин.
Суворі обриси гелленських кораблів.

У цей безрухий час, що в тиші закотвичився,
Все шумовиння днів із уст своїх зітря
І слухай, як твоїх збезвітрілих вітріл
Торкнулась вічність...

АТЕНИ

З усмішкою завмерли кар'ятиди
І скамяніли очі іх' чудні,
Коли у храмі давінко продуднів
Самотній крок і меч забрязкав мідний.

Стояв він і дививсь, туди, на різьби фризів,
Де в сплетах поривань і вибуках жаги
Боролись люди, звірі і боги
І блиснув глум в очах його, мов визов.

Та з давнини розумна тінь Перикла
Упавши із висот пощерблених колон
Ласкавим дотиком досвідчених долонь
Торкнулась до душі, що лиш до бунту звикла.

І він, здригнувшись, стрункий, зухвалий варвар
І знявши шкуряний, цвяхований шолом
Смаглявим і розпаленим чолом
Припав покірно на холодний мармур.